

No 3

ANUL XI. (SERIA II.)
APARE ODATĂ PE LUNĂ

„GENERATIJA NOUA”

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

NOUA TIPOGRAFIE J. WEISS
Calea Victoriei 29, București

ABONAMENTUL

Pentru un an lei 20
Profesorii, profesoarele și studenții universitari plătesc
pe jumătate.

*Cine primesce două numere consecutive,
se consideră ca abonat.*

COPRINSUL:

- 1) Cugetări *Carmen Sylva*
 - 2) Peneș Curcanul (Poesie) *V. Alecsandri*
 - 3) In Car... (Nuvelă) *N. D. Georgian*
 - 4) Din Valurile Vremii (Poesie) *M. Eminescu*
 - 5) Scrisoare către D-zeu *Dumitru Stăncescu*
 - 6) Viața (Poesie, tr.) *Nicolae Tincu.*
 - 7) Mântuitorul Nostru *N. A. Bogdan*
 - 8) In Archangel (Poesie). *Al. Macedonski*
 - 9) Prea Târziu *Ed. M. Adamski*
 - 10) La Femme (Poesie) *Iulia B. P. Ilăjdeu*
 - 11) Jeny (Poesie) *Subloc. D. Dimitrescu*
 - 12) Anunciuri
-

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

— Strada Vinătorului 20 prin strada Sf. Apostoli —

BUCURESCI

„GENERAȚIA NOUA“

LITERARĂ-SCIINȚIFICĂ
DIRECȚIUNEA UNUI COMITET

CARMEN SYLVA

Cugetări

O întrunire de oameni este ca o întrunire de clopoței eolienî, ale căror note sunt armonice sau discordante.

Când un om își iubește cu exces de pasiune copil, să fiți sigur că nu e fericit.

Bărbatul iubește mai ales pe femece; femeea iubește mai ales pe copil.

Femeile sunt așa de obișnuite să fie desconsiderate în știință; încât nu au încredere în savanții cari le consideră.

Bărbații studiază femeea cum ar studia un barometru; nu pot afla de cât ce are să fie mâine.

Cochetăria nu e tot-d'auna undiță; e une ori și pavéză.

Iertarea este uneori indiferență: cine iubește nu uită.

Inamoratul seamănă cu struțul: crede că nimeni nu-l vede, când el nu vede pe nimeni.

Gelosia celui pe care-l iubești este un omaj; din partea bărbatului, o ofensă.

Consolațiile cad adesea pe inimă ca picăturile de apă pe unsoarea fierbinte: o fac să sfârșie și se țighească.

*

Ne trebuie curaj pentru ca să luptăm mai ales contra amicilor.

*

Amiciția scade când e prea multă fericire de-o parte și prea mare nefericire de alta.

*

E o singură fericire: datoria. O singură [consolare: munca. O singură bucurie: frumosul.

⌘

Când ne stă din'ainte, fericirea ne pare așa de mare parc'că atinge de cer. Ca să ne intre pe ușă, atâta se micșorează, încât n'o mai putem vedea.

*

↳ Fericirea este ca ecoul; răspunde, dar nu vine.

*

Nefericirea poate face pe cineva mândru; suferința îl umilește.

*

O mare nefericire dă mărire chiar unei ființe neînsemnătoare.

*

Nu fi mândru că ai suferit nefericirea; puteai să n'o suferi?

*

Experiența este o femeie în vârstă, pe care o venerăm făr'a ne'ntreba dacă trecutul său este îndoios.

*

Călcăiul de Achil al fie-căruia îl descoper aceia ce stau mai jos decât el, mult mai ușor decât cei ce stau pe aceeași treaptă.

*

E un fel de bunătate care respinge și un fel de răutate care atrage.

*

Comparațiile strică impresiile, precum asemănările strică cliipurile omenești.

*

Nu poți fi spiritual de cât când cei ce te înconjoară sunt și ei: în zadar cocoșul cântă rațelor, că nu-l înțeleg.

*

Cugetătorii fără să știe guvernă lumea; puternicii sunt guvernați de lume asemenea fără să știe.

*

Luptăm contra defectelor cari ne fac să suferim pe noi înșine, și mângăim pe acelea cari fac să sufere numai pe alții.

*

O conștiință liniștită iubește singurătatea; un suflet vinovat vede în singurătate o închisoare celulară.

*

Fii puritan în principiu, însă indulgent în practică.

*

Este mai esențial pentru poet să fie adevărat în sentiment de cât în invenție.

*

Artistul este inamorat de o pânză vergină, de o foaie curată, de o bucată de marmoră brută. Indată ce mâna sa le-a făcut nemuritoare, el se îngrozește de ele; și nefericire lui, dacă rămâne inamorat de ele.

*

O scriere rea deșteaptă sensurile; una bună, conștiința.

*

Contrazicerea însuflețește convorbirea: iată pentru ce curțile sunt așa de politicoase.

*

Adesea se citează cuvintele Bibliei: Nu vă încredeți în prinți! și se uită sfârșitul frazei: pentru că sunt oameni!

*

Mulțimea este ca marea: te duce sau te afundă, după cum bate vântul.

*

Un secret este ca o ruptură a hainii; cu cât vocești s'o ascunzi, cu atât se vede mai mult.

*

Când voim să afirmăm ceva, chemăm de martor pe Dumnezeu, pentru că el nu contrazice nicădată.

*

Daca bieții martiri ar fi știut cât de puțin lucru este a se schimba ideile, de sigur nu ar mai fi fost ruguri aprinse.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PENEȘ CURCANUL

Plecat-am nouă din Vaslui

Și cu sergentul dece,

Și nu-i era, deă, nimerai

În pept inima rece.

Voioși ca șoimul cel ușor

Ce zboară de pe munte,

Aveam chiar pene la picior

Ș'aveam și pene 'n frunte.

Toți Dorobanși, toți căciulari,

Români de viță veche,

Partând opinci, suman, țari

Și cușma pe-o ureche.

Ne dase nume de Curcani

Un hâtru bun de glume,

Noi am schimbat lângă Dalcauți

Porecla în Renumă!

Din câmp, de-acasă, de la plug

Plecat-am astă vară

Ca să scăpăm de Turci, de jug

Sărmana scumpa țară.

Așa ne spuse 'n graiul seî

Sergentul Mătrăgună,

Și noi ne-am dus cu Dumnezeu,

Ne-am dus cu voce bună.

Orî cine 'n cale ne 'ntâlnea
 Cântând în gura mare,
 Stătea pe loc, s'adimenea
 Cuprins de admirare;
 Apoi în treacăt ne n'treba
 De mergem la vr'o nuntă?
 Noi răspundeam în hohot: „Ba,
 „Sburăm la luptă cruntă!”

— „Cu ڭile mergeți, dragii mei,
 „Și se veniți cu ڭile!”
 Diceau atunci bătrîni, femei
 Și preoți și copile;
 Dar cel sergent făr' de musteți
 Răcnea: „Să n'aveți teamă
 „Românul are șapte vieți rsity Library Cluj
 În pieptu-î de arama!”

Ah! cui ar fi trecut prin gînd
 Ș'ar fi cređut vr'odată
 Că mulți lipsi-vor în curînd
 Din mîndra noastră ceată!
 Priviți! din noă câți eram
 Și cu sergentul dece,
 Rămas'am singur eu... și am
 În piept inima rece!

Crud e când intră prin stejari
 Năprasnica secure
 De-abate toți copacii mari
 Din falnica pădure!
 Dar vai de-a lumei neagră stea
 Când moartea nemiloasă
 Ca'n codru viu petrunde 'n ea
 Și când securea-î coasă!

Copii! aduceți un ulei
De apă de sub stîncă
Se sting pojarul meu de dor
Și jealea mea adîncă.
Ah! ochi-mi sînt plini de scînte
Și mult cumplit mă doare
Cînd mă gîndesc la frații mei
Cu toți periți în floare.

Cobuz cîobanu 'n Calafat
Cînta voios din fluier,
Ear noi jucam hora din sat
Rîdînd de-a boambeî șuer.
De-odat'o schijă de obuz
Trăsnind,... mînce-o ar focul!
BC Retează capul lui Cobuz y Library Cluj
Ș'ast-fel ne curmă jocul.

Trei zile 'n urmă am rîsbit
Prin Dunărea umflată
Și nu departe-am tîbărit
La Plevna blestemată.
In fața noastră se 'nălța
A Criviței redută,
Balaur erunt ce amenința
Cu ghiara-î nevedută.

Dar și noi încă o pîndeam
Cum se pîndește-o fiară,
Și tot chiteam și ne gîndeam
Cum se ne cadă 'n ghiară?
Din țiori în țiori și Turci și noi
Svêricam în aer plumbii
Cum svêrli grăunți de popușoi
Ca se lăuceșci poranbii.

Și tunuri sute bubueău.:
 Se clătina pământul!
 Și miș de boambe văjiaă
 Trecând în sbor cu vîntul.
 Ședea aseuns Turcu 'n ocol
 Ca ursu 'n vizunie,
 Pe cînd trăgeam noi tot în gol
 El tot în carne vie...

Țint-ș era dibaciă tunar
 Căci toate-a lui ghiulele,
 Loveă turcescul furnicar,
 Ducând moartea cu ele.
 Dar într'o ăi veni diu fort
 Un glonte, numai unul,
 Și bietul Țint-ș cădu mort,
 Imbrățișându-și tunul.

Pe-o noapte oarbă Bran și Vlad
 Eraă de santinele.
 Ferbea văzduhul ca un iad
 De boambe, de șrapnele.
 În ăori găsit-am pe amendoi
 Taiăți de iatagane.
 Alătura c'un moviloă
 De leșuri musulmane.

Sărmanii! bine s'aă luptat
 Cu lifta cea păgână,
 Și chiar murind ei n'aă lăsat
 Să cad'arna din mână.
 Dar ce folos! ceata scădea!
 Ș'acuma r-măsese
 Cincă numai, cincă flăcăi din ea
 Și cu sergentul șese!...

Veni și ȋioa de asalt
Cea ȋi de sânge udă!
Părea tot omul măi înalt
Fața cu moartea crudă.
Sergentul nostru, puiū de zmeū,
Ne ȋis'aste cuvinte:
„Cât n'om fi morȋi, voi cinci și eū
„Copii, tot înainte!“

Facend trei cruci, noi am răsuns:
„Amin! și Doamne-ajută!“
Apoi la fugă am împuns
Spre-a Turcilor redută.
Alelei! Doamne, cum sburaū
Voinicii toȋi cu mine!
Și cum, la șanțuri alergaū
Cu scări și cu fașine!

Eată-ne-ajunși!... încă un pas,
Ura! 'nainte, ura!...
Dar mulȋi remân fără de glas,
Le'nchide moartea gura!
Reduta 'n noi răpede-un foc
Cât nu'l încape gândul.
Un șir întreg s'abate 'n loc
Dar altul îi ia rândul.

Burcel în șanț moare sdrobind
O tidvă păgânească.
Șoimu 'n redan cade răcnind:
„Moldova se trăească!“
Doi fraȋi Călini, ciunȋiȋ de vii,
Se svırcolesc în sânge;
Nici unul însă, dragii copii,
Nici unul nu se plânge.

Atunci viteazul Căpitan,
 Cu-o largă brazdă 'n frunte,
 Strigă voios: Cinc-î Curcan
 „Se fie șoim de munte!“
 Cu steagu 'n mână, el sprintenel
 Viū sue-o scară 'naltă.
 Eū cu sergentul după el
 Sărim de la olaltă.

Prin foc, prin spăngă, prin glonț, prin
 Prin miū de baionete, [fum,
 Urcăm, luptăm... eată-ne-acum
 Sus. sus, la parapete,
 Allah! Allah! Turcū răcnesc,
 Sărind pe noi o sută.
 Noi punem steagul Romănesc
 Pe crâncena redută.

Ura! măreț se 'naltă 'n vînt
 Stindardul Romăniei!
 Noi însă zacam la pămînt,
 Căduți prada urgiei!
 Sergentul moare șuerând
 Pe Turcū în risipire,
 Ear căpitanul admirând
 Stindardu 'n filfire!

Și eu când ochi am închis,
 Când mī-am luat osânda:
 „Ah! pot se mor de-acum, am ȓis
 „A noastră e isbînda!“
 Apoi când carăși m'am trezit
 Din noaptea cea amară,
 Colea, pe rîni, eū am găsit
 Virtutea Militară!...

Ah! da-r-ar Domnul se-mi îndrept,
Această mână ruptă.
Se-mi vindec rănile din pept
Ear se mă 'ntorc la luptă,
Căci nu-î mai scump nimic az
Pe lama pănuitească
De cât un nume de viteaz
Și moartea vitejească!

V. Alecsandri.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IN CAR...

De la Bolintinul din deal plecaseră ei dis de dimineță, în carul cel nou al flăcăului Negură și o luaseră în spre oraș, de unde erau să târguiască cele trebuincioase pentru nuntă.

Ruxandra, steaua fetelor din Bolintin, era să se căsătorească cu chipeșul Negură, un flăcău falnic, cu fața arsă de soare și cu ochii negri ca și numele care'l purta.

Pe fânul proaspăt, îmbalsămat încă de mirosul florilor — căci florii fusese el, — și așternut pe fundul carului mai de două palme, ședeau: cele două soacre, amândoi cuscari și Ruxandra, iară Negură pe jos, pe lângă vite, șuera încetișor un cântecel de dragoste.

Nu'i vorba, din când în când, ba prea adesea își tot întorcea capul spre Ruxandra, și 'i trăgea cu ochiul, cum numai el știa să tragă...

Și ce mai dimineată frumousă de Iuliu era!...

Ce drăguț cântau cocoseii, cu câtă veselie ciripeau prin crânguri păsărelele, ce verde și înrouată stătea iarba, ce aurii se arătau lanurile de grâu la prima rază a soarelui, care se ivea pe cerul albastru, albastru ca un câmp nemărginit de micșunele!

Când e atâta viață în aer, când e atâta veselie în întreaga fire — poți să faci ca Negură și să te însori, ca Negură însă care ia pe Ruxandra...

Se dusesese vestea de această căsătorie peste șapte sate și în toate, de dimineața până seara, cât e Țiulica de mare, nu se vorbea de cât de dânsa.

În adevăr, câți flăcăi nu râvniseră după Ruxandra — după care ar fi râvnit și un fecior de împărat — câți n'ar fi voit s'o facă nevasta lor... dară ceva îi oprea.

Frumusețea ei prea mare? negreșit că nu... atunci?

Și la drept vorbind, la început, nici părinții lui Negură nu voiseră în ruptul capului să se încuscrească cu moș Trohin și,.. știați ei ce știați.

Dar ce să'i faci tinereței, acestei flori care se usucă așa de iute?

Cu Negură nu mai era chip de stat la vorbă, dragostea când încolțește în peptul Rumânului, mai bine să se dea pe a Dunăre.

El o spusese hotărât, că, de nu o va lua pe Ruxandra, mai bine să'i ia Dumneșeu Țilele, mai bine se întorcea era la oaste și... o mai veni un alt război, or mai fi gloanțe și pentru dânsul, sunt atât de multe,... și atât de mulți vrăjmași.

Și, într'o Duminică, la cârciuma satului când hora se învârtește mai aprins, moș Trohin și moș Negură în fața unei ulcele de vin, bătură palma, Țiseră: noroc să le dea Dumneșeu și auți mulți să le mai dea, și învoiala se făcu.

Flăcăul va lua fata și cel de sus gândurile negre.

A doua Ți însă, când mintea nu mai e supusă vinului, acestei băuturi biruitoare de dureri, moș Negură se cam căi de vorba ce o dase, dară . . . pe unde ese cuvântul și sufletul ese.

La țară, vorba'i vorbă...

* *
*

Ajunse la oraș; cei bătrâni se deteră jos și intrară într'o prăvălie, era Negură se sui în car nu de alt-ceva, dera numai pentru a'și odihni și el ale picioare.

Când se vedu alături de Ruxandra, așa d'aproape, doamne doamne, . . . pas de mai pune frâu inimii.

Incepu s'o privească mult, fără saț, ca și când ar fi voit s'o mănince cu ochii din cari eșea atâta foc, în cât, fără doar și poate, cât e ferul de rece și de tare, la flacăra lor s'ar fi încălțit și muiat.

Și ea zîmbea pe sub sprâncene, și el îi atingea mâna cu mâna lui și ea 'și-o retrăgea simțind fiori prin tot trupul și amîndouî tăceau...

Ce limbă clară e și tăcerea!

Apoi el, rîdînd încetinel, o trase ușurel de cosița'î neagră ca smoala, ea făcû pe supărata, el făcû pe cel ce'și cere ertare, ea îi lipi o palmă, o mîngăere...

Dar Negură ar fi voit alt-ceva, cel ce iubește e pretențios, Negură ar fi voit s'o sărute dar nu îndrăsnea; să săruți fată la oraș...

Totu-și, un dor semănat în inimă încolțesce repede și el simția că, nu o să se poată ține, că o să fie biruit, că o s'o sărute, ei și?... o s'o sărute... de!...

Mintea nu mai eugetă în asemenea împrejurări, gîndul sănătos fuge din cap și Negură, de o dată, cu iuțeala unui fulger, o apucă cu o mînă de mijloc, cea-l'altă i-o puse sub bărbie și... sărutată rămase Ruxandra...

Amîndouî se roșiră ca cireașă, lăsară ochii în jos și rămaseră înțeleniți, cu buzele umede, cu inimile tremurânde, — pe când cei bătrâni, care 'i priviseră de departe, își dădeau coate între ei și zîmbiau cu gîndul care le reamintea vremea tinereții, vremea în care făcuseră și ei ceea ce flacăul făcuse, vremea, care însă 'i vremuise.

Și fie-care, în eugetul lor, se încălzea par'că la dogoarea dragostei din car.

— A! Ce păcat că Ruxandra 'i mută! zise moș Trohin, netezindu-și barba lungă și albă ca zăpada, pe când o lacrămă aluneca pe obrazu-î zbârcit de suferințele vieții.

— Lasă, lasă, graiți moș Negură cu glas blând, lasă că și așa s'or înțelege ei destul de bine.....

N. D. Georgian.

DIN VALURILE VREMIÎ

*Din valurile vremii, iubita mea, resai,
Cu brațele de marmur, cu părul lung bălai
Și fața străvechie ca fața albei ceri —
Slăbită e de umbra duioaselor dureri!
Cu zimbetul tău dulce tu măngâi ochii mei,
Femei între stele și stea între femei,
Și întorcându-ți fața spre umărul tău stâng
În ochii fericirii mă uit pierdut și plâng.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Cum oare din noianul de neguri să te rump,
Să te ridic la pieptu-mă, iubite înger scump,
Și fața mea în lacrimi pe fața ta s'o plec,
Cu sărutări aprinse suflarea să ți-o 'nec
Și mâna friguroasă s'o încălzesc la sin,
Aproape — mă aproape pe inima'mă s'o țin.*

*Dar vai, un chip a avea nu ești ast-fel de treci,
Și umbra ta se pierde în negurile reci
De mă găsesc iar singur cu brațele în jos
În trista amintire a visului frumos!
Zadarnic după umbra ta dulce le întind:
Din valurile vremei nu pot să te cuprind.*

M. Eminescu.

SCRISOARE CĂTRE DUMNEDEU

(DIN AUȚITE).

Costache Negri literatul boier moldovenesc, vestit prin mărinimia sa, luase pușca la spinare într'o Ți și plecase prin pădure după vânat păsări. Era însoțit de un logofet.

Uitându-se în sus după vre-o sburătoare, se pomeneste că dă cu ochii de o hârtie agățată într'un copac. Mirat de acest lucru că vede acolo în bunget hârtie, Țice logofetului să o dea jos.

Se uită la ea . . . ce să vadă? Era scrisă, dar cu un scris neînțeles pentru dânsul, scris ovreesc. Cum ajunge acasă, trimite să cheme un ovrei care știa carte, și îl pune să îl talmăcească ce Țicea în hârtie.

Citi ovreiul, și spuse că un alt ovrei din sat de-acolo, creșând se vede, că Dumneșeu îi va aușii plângerea, îi dăduse o jalbă, prin care se spunea că are o grămadă de copii și n'are cu ce îi hrăni și îi cerea 15 galbeni împrumut, spre a începe un negoș cu care, credea el că va câștigi ceva. Iară ca să îi fie mai ușor lui Dumneșeu s'o ia, o agățase cât putuse mai sus în copac. Costache Negri fu mișcat de naivitatea ovreiului sărac și trimise de' l chemă la dânsul.

Când veni ovreiul:

— Ce ai scris tu lui Dumneșeu? îl întrebă el.

— Iu?

— Tu?

— Iu nu scris nimichi; ci să scrii iu?

— Măi, spune, ce ai scris, că nu'ți fac nimic.

— Bini, iu știi chiconi Custachi că nu faci nimichi, dar dacă nu am scris, ci poți să Țichi?

— Nu vrei ai? . . . Ei, să'ți spun eu. Uite, ai cerut lui Dumneșeu să te împrumute cu 15 galbeni.

— Ci spuî? Di undi şti?

— Ştiu, că 'mî-a spus Dumneţeu şi 'mî-a şi trimis 15 galbeni să ți'i dau.

— A trimis?

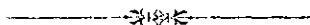
— Da. Naşi-i. Şi Negri îi numără 15 galbeni de aur.

Ovreiul dădu fuga acasă cât putu, pipăind mereu galbenii, să vadă galbeni sunt, ori vedenie. Ajungînd acasă, nevasta începù a ţipa, că de unde 'i-a furat, pe cine a omorât, ce a făcut?

— N'am omorât pe nimeni, nici n'am furat de la nimeni, îi rîspunse el în limba lor. Dumneţeu a ascultat ruga mea şi a dat cuconului Costache Negri să ne dea. Atunci ovreica, după ce ascultă istorisirea amănunţită a faptului, se uită cu neîncredere la el şi întrebă:

— N'o fi dat două-deci şi cinci?

Dumitru Stăncescu.

VIEȚA

(Monolog după *Grenet-Dancourt*).

N'am putut eu nici-odată de loc să mă domiresc
Cum de ómenii sunt veseli lucru mare că trăesc
Și cum pot să țipe dinșii, — secături pline de nazuri, —
Contra morții ce te scapă de bebele și necazuri.

Să vedem: spuneți'mi dacă vă simțiți prea încântați
Că sunteți femei o parte, iar cei l'alți sunteți bărbați?
Sunteți mulțumiți cu toții, mă rog, cu desevirșire?
Nici unuia nu vă vine ca să faceți vr'o cârtire?...
V'ați născut pe lume, bine. De acu o să trăiți
Două-zeci, trei-zeci ani, póte, și mai mult dacă voiți,
Negreșit!... Pentru ce însă? V'ați gândit la asta óre?
Căci ce facem noi aicea, ce ispravă, frățióre?
Iacă 'mbötrânim ș'atâta! Și găsiți că e cu haz
Să 'nșirați zile cu zile, duși d'al timpului talaz
Inainte pe a vieței cale grea, întortochiată,
Făr' să poți prin ani 'n urmă să te mai întoreci vr'odată!
Ba nu zău, vă place, spuneți, că svirlitiți v'ați pomenit
Pe-a pământului pojghiță când prin gând nici v'a plesnit
De la Dumnezeu să cereți vr'un hatâr așa de mare?
Ș'admirați, pătrunși la suflet, admirați destinul care
Vă 'nvirtește cum vrea dînsul, căci, purtându-vă de nas,
El vă zice: „Sări, păpușe, sări de sfóra când am tras!“
In deșert 'mă trudesce mintea, mă frământ ca vai de mine,
Eu nu pot de loc pricepe ce găsiți în vicță bine.
Ce fel, fără vre o ciudă, când te scoli din așternut,
Faci meretă aceleași lucruri ce și ieri ai mai făcut?

Să mănânci, să bei, îți place? Să te culci, când vine ciasul,
Să te 'nbrați iar la sculare, să te speli, să-ți suflă nasul?...
Și d'ar fi numai atâta!... Găsiți ore căi frumos
Ca mereu să?... Fugi d'acolo, vieța-i lucru plicticos.
Ingeraș cu ochi albaștri, rumeior, drăguț la față
Spune-mi dacă-ți place o mână viguroasă când te 'nhață
De urechi, căci, prea sburdalnic, făcuși multe nebunii?
Profesor, spune-mi de-ți place tennicer ursuz să fii
Al copiilor ce 'nvață, când prin craca cea stufoasă
Saltă cât e ziulica cântând pasărea voiăsoasă?
Îți convine la biuroa-ți să te duci, funcționar,
Să stai cu condeiul 'n mână totă ziua în zadar?
Simți plăcere, preot tînăr, să deslegi mereu păcate
D'ale babelor căite ce de Domnul sunt ertate?
Masător de la spitale, fericit te socotești
Că pe ómeni, după artă-ți, tot mereu 'i pisăgești?
Vizitiu, recunoștință spune-mi dacă porți naturii
Când te hătănî totă ziua sus pe scaunul trăsuri?
Medic iscusit, vorbește, simți tu voluptoși fiori,
Când, cu arta-ți minunată, pe bolnavii tîi... omori?
Senatori, deputați care... croiți legi cum vi să cere,
Simțiți mare mulțumire rîsturnând la ministere?
Dómnelor, de necredința soților nu suspinați?
Domnilor, vă vine bine de cucóne înșelați?
'Ți se pare plăcut lucru desmierdatul sócrii glas
Ce-ți rîsună la ureche mai la fie care pas?
'Ți se pare plăcut lucru să-ți dai banii spre păstrare
La bancheri ce 'ți 'i mănâncă c'o senină nepăsare?
Pălăriile nevestei și cîrpeturi să plătești
Fără ca s'ajungî cu moda vre-odată să sîrșești?...
Să aibi dinți care te dóre și copii ce nu te-ascultă?
Să aibi fete care cere să dai zestre cât mai multă?...
Ți să pare plăcut lucru ca pe stradă, dupe ploii
Să 'noți ca un nemernic până 'n glezne prin noroi?
Se crăpi vara de căldură, liorcăit de nădușelă?
Iarna, prins de guturae, să aibi tuse, răgușelă?

E plăcut ca, mai în urmă, dupe ce-ai îmbetrănit,
 Să'ți târăști trupul în silă, dăulat și prăpădit,
 Până când în sfârșit cósul despărțirii să răsune
 La clopotnița din ceruri, unde toți o să s'adune?...
 Zău, vă place, mă rog spuneți, răspundeți unul măcar:
 Vi se pare dulce viața, nu găsiți traiul amar?...
 Și acum dupe ce atâtea vă spusei, — rele, nu glume, —
 Tot vă mai socotiți încă fericiți a fi pe lume?
 Tot mai țineți la viață?... Drept vă spun că prea e prea,
 Dar faceți cum vă e pofta, eu mai bine voiu tăcea
 Ins'ași vrea să știu anume care e acea putere
 Ce de viață vă lipește ca o muscă ce dă 'n miere.
 Óre firea cea mărță admirati care cumva?
 E frumoasă, nu e vorbă, dar de când e tot așa!...
 Sóre, lună, stele, ceruri, tot la fel staú neschimbate.
 Dar faptura omenescă nu cred la ochi că vă bate!
 Uf, prost lucru e bărbatul, iar femeia... cam p'aci;
 Cu puțin de al ei sémén ea să póte osebi...

Plicticósă e viața, o știți D-vóstră bine,
 Dar tăceți fiind-că séma nu vă dați de ea ca mine.
 Și acum când vă 'ndrug versuri, petrec eu, sunt mulțumit?
 De loc, ea și D-vóstră; rămas bun, ne-am răfuit!

Nicolae Țincu.

MANTUITORUL NOSTRU

Călătoream cu o trupă de teatru, acum 4 ani, prin Bucovina. Plecasem într'o séră, aprópe de Crăciun, de la Rădăuți spre Suceava. Noi, actorii, eram înghesuiți în duoë mari trăsuri, câte cu patru cai, érá bagajele nóstre, cuprinđetóre de vre-o 35 cufere și coșuri mari cu efecte atât particulare cât și de teatru, erau aședate íntu'un camion colosal, tras numai de *doi* cai, — doi cai, ínsă de o talie și forță extraordinară. D'asupra bagajului se mai aședase sufeurul, mașinistul, garderobierul și vre-o duoí coriști, mai fie-care cu jumătă-țile lor, — 9 capete în totul și cu conductorul dece.

Trásurile mergeau una înainte, alta îndărátul camionului.

Era o vreme piclósă, și nu tocmai ger, dar nici tocmai móle. Abia se zărea drumul. Ajunși la un riuleț pe care habar n'aveam cum îl chema, — unii îi diceau Moldova, alții Siretul, alții Suceava, — unii chiar Bistrița! — trăsura cea d'ântéiu, în care eram și eu, înainte în vad, spărgénd, pe unde călca ghiata nu tocmai grósă. Apa ajungea mai până 'n trăsura, în cât cu toți ne ridicarăm picioarele în sus ca să nu ne ude. Eșirăm pe o insulă mică, după care se vedea că mai este un crac al riului, ceva mai mic de cât cel d'ântéiu.

De-odată auđirăm o droae de țipete mai ales femeesti, în urma noastră. Ne săltarăm toți în sus, — trăsura noastră se opri, — și văđurăm, cu destulă spaimă, că greoiul, colosalul nostru camion stătea într'o rînă în mijlocul riului; caii dádeau zadarnic din cap și din picioare, fără să pótă urni din loc, érá călătorii d'asupra bagajelor vociferau și gesticulau cu mânilé prin aer într'un chip și jalnic și carhics tot-odată.

Cu cât cai se zbučiau mai tare ca să tragă namila din apă, cu atât ea se pleca mai mult într'o rînă. Dérá éta că unul din cei ce erau d'asupra camionului, își face vânt de d'asupra, sare în mijlocul apei, se alătură de partea camionului ce sta plecată și puse umérul lângă unul din cufere.

De-odată caii fac o opinteață puternică, camionul se îndreaptă, pornește și ese pe insulică, alături de trăsura noastră. În urma lui, vine printre ghețurile stărămate, abia dând din picioare, cel ce sărise în apă de pe camion, și cu mare greutate pune și el piciorul pe uscat. Atunci îl vedem mai bine, și distingem în această ființă bizară pe coristul Buzdurug...

L'am suît cu noi în trăsura, și la cel ântâi hân unde am ajuns l'am desbrăcat de hainele-i ude, i-am dat de-ale noastre, l'am cinstit cu vre-o 5—6 romuri... pe care le-a pus de alt-mintrelea numai pe o măsca, și după ce cu toții ne-am mai înaripat, am pornit înainte, în toiul nopții, la Suceava.

*

De câte ori după aceea, atât cât am stat în Bucovina, cât și după venirea în țară, — chiar până în ziua de astăzi, — de câte ori mă întâlnea Buzdurug, mă oprea în mijlocul drumului, și punându-mă mâna pe bumbul surtucului său al paltonului, îmi dicea cu un ton lugăbru:

— Ei nene! îți mai aduci aminte de când am trecut Moldova?... Dacă nu eram eu, ca să oprese cu umărul meu camionul și să-l scot din rîu, și bagajurile și voi cu toții vă duceați dracului... Noroc de mine numai... Nu-i așa?

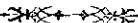
— Ba așa-i, așa! — răspundeam eu în-tot-d'a-una scoțînd câte unul de 50 bani, câți va gologani ce-i aveam în buzunar, și punându-i în mîna „Mântuitorului nostru“, ca să se mai desghețe de frigul ce l'a suferit atuncea.

De la o bucată de vreme însă, „Mântuitorul“ prea m'a îndesit cu recitarea tristei întâmplări de la Rădăuți, — în cât când îl vedeam să-l încunjur, sau dacă-i vin drept în față cărnese nasul în altă parte și o pornesc repede înainte.

El însă nu mă scapă din ochi nici un moment, se pune pe urmele mele și debitează cu mult patos, și fără popas, refrenul obișnuit:

— Acu nu mă vedeți... dar dacă nu eram eu vă duceați dracului cu toții...

N. A. Bogdan.

IN ARCHANGHEL

*In Archanghel e o fată
Cu ochi lungi, cu gene lungi,
Nu poți chipul să'i alungi
Inșă ast-fel de ciudată
Ca'n Archanghel nu e fată.*

*Cu ochi albi, cu gene lungi,
Zilnic râde, zilnic cântă,
Veselia ei te 'ncântă,
Inșă ea golește pungi
Cu ochi lungi, cu gene lungi.*

*Zilnic râde, zilnic cântă,
Ți-ai da viața pentru ea,
Inșă viața nu ți-o vrea,
E și drac dar e și sfântă,
Zilnic râde, zilnic cântă!*

A. Macedonски.

PREA TÂRDIU!

Prea târziu! cuvînt îngrozitor ce-î răsuna vecinic în conștiință.

Rubia cu rubia, strînsese la o laltă lire împărătești ferecate și lucitoare precum sunt cele strînse din camătă. Cologani cu cari își începuse meseria fuseseră repede însutiți, se schimbaseră mai întîiu în sfaști, și la urmă se înmîiseră și se făcuse bucăți de aur, — mîi de bucăți. — Pe lângă aceasta, în sipetul ce-î slujea de căpătîiu, zăceau scule nestemate, spuzeală de rubine, înghiocire de mărghitară și schinteiere albastră de safire.

Bani, scule, — el are acum avere, e aproape tot atât de avut ca și un împărat, dar scula sa cea mai de preț, fiica sa și unicul său copil, flămîndește adesea orî și de ce trece slăbește, obraji-î se vestejesc și o apucă o tuse seacă.

El însă, se scoală în toate nopțile, ca să se resfețe cu priveliștea comorilor lui.

Și priveliștea comorilor strînse, îl împiedeca să audă tusea fiicei sale.

Licărirea rubinelor și safirelor îl împiedeca să vadă frigurile din ochii sculei sale cele mai de preț, din ochii unicului său copil.

Și dacă obraji fiicei sale se fac mai galbeni, cum poate el să le bage de seamă, de vreme ce mărghăritarele lui sunt tot albe și frumoase, mai albe și mai frumoase ca tot-d'auna.

Și când totul e dis, când sgârzenia îl îngăduște să aducă un doctor, bătrînul medic cleatănă capul:

„Prea târziu! E prea târziu!“ spun ochii omului de știință și în odaie se aude un suspin mai lung — e cel din urmă suspin al bieteii copile: — „E prea târziu! E prea târziu!! răsuna în sfârșit

și în conștiința cămătarului — dar ferestrele odăei sunt deschise și un fel de formă albă izbucnește afară sorbită de razele soarelui de Maiu — e sufletul celui mai de preț d'între mărgăritarii ce a strîns.

* * *

Nuunai pentru a se săpa o groapă nouă, nu este târziu nici o dată.

Eduard M. Adamsky.

LA FEMME

Ah! crudele genus, nec fidum femina nomen!

(*Tibulle*).

O cœur de femme! énigme insondable et profonde!
Pétri de feu divin mêlé de fange immonde,
Protée inexplicable et qu'on ne peut saisir,
Cœur vile, indifférent, ou gouffre de désir!
Femme, sous ta beauté, sous ton charmant sourire
Que voiles tu, dis-moi? la honte ou le martyre?
Derrière tes yeux clairs au regard enivré,
Puis-je lire, et savoir s'ils ont jamais pleuré?
Ah! tes yeux sont pervers, ton sourire est perfide;
Sous le fard éclatant tu dérobes ta ride,
Sous de savants chiffons tu caches sans remords
Les défauts — et jusqu'aux agréments de ton corps!
Tout, tout est faux chez toi, faux clinquant et dorure:
Ta parole, ton air, et jusqu'à ta figure!
Ce qui n'est pas mensonge est par toi détesté:
Le mensonge, voilà ta seule vérité!
Pour toi, tout est dehors, parade, afféterie,
Ton savoir même, hélas! n'est que coquetterie;
Si ton esprit s'instruit, c'est pour pouvoir trôner:
Il pose, il se pavane, il veut nous étonner
Et plaire! Ah! c'est surtout là ta vaine folie!
Plaire! pour ce désir tu donnerais ta vie,
Tu donnerais tes biens, tes enfants, ton honneur:
Tout pour ce ridicule, misérable bonheur!

Oui, la coquetterie est tout ton caractère.
Elle est innée en toi: en vous — matrone austère,
En vous — fille du peuple au front plein de rougeur,
En vous, ô courtisane au regard sans pudeur!
Vous vivez pour cela, de cela; pauvres femmes,
Dans un noeud de ruban vous enfermez vous âmes!

.

1887

Iulia B. P. Hâjdeñ.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

JENY

Erea o grădină 'ntinsă, în fund cât un pat o scenă
În raft sticle de „Feslaur“; la teșghea ca o hienă
Un neamț gras, bondoc și roșu, guraliv și înțepat
Iși aruncă pe la mese ochii și stă supărat.
Lângă un învechit piano stău în rând trei cântărețe,
Una 'naltă, știrbă,... fața... dar nu mai vorbese de fețe.
Timpul care descompune, și natura 'n tómnă 'n ernă,
Va fi descompus de sigur ómenii ce nu's eterni...
Însă fețe 'mbătrânite, fără rost și fără vreme,
Ființe 'n veci suferinde, peptu-aceluia ce geme.
A fost de mult spre băgarea de seamă a mea... A fost
Ș'a mea față 'mbătrânită fără vreme, fără rost.
Cea mai tânără din aste cadavre neîngropate,
Care aștepta „Feslaur“ de la pungele umflate,
Cea mai senină la suflet, și cum se cade eră
Blondă, scurtă, grăsulie — Jeny — așa o chema. —

*

Greu pe cot rezemat capul, ea și'l cletena a leuc,
Privirea'i pătrundea stinsă, printre stufoșele'i gene
Mușchii feței buhăite, de vin, de pierdute nopți,
Se scuturau.....

Însă eată cruzi la cap, la vârstă copii
Doi bărbați scuturând praful de pe ghetе cu batista
Întrebară de artistă... o poroclise artista.
Și vedând'o din ei unul urât, ciupit de vërsat,
O apucă de bărbie: „De-o nópte nu te-am pupat“. —
Atunci după-un văl de umbră, într'a sa mîinte s'arată,
Casa' n care se născuse, copilă nevinovată,

Inger cu păr des pe frunte, pe spate buclat păr blond
 Școla. veselul lor strigăt înălțat pân' la plafond,
 Biserica unde de mână se ducea cu a sa mană,
 Mama sa în fine, ochiul său cel băgător de seamă.
 Mai zărea un școlar rumen, sfios care-î arunca
 Peste pörtă dulci bilete, cum le-a strâns — cum le-ascundea.
 Răpirea ei de-o femeie ce o specula departe
 Cum își blestema ea sörta, cum voia mai bine-o mörte
 In sfârșit șantanul unde stăpânul striga ș'acum:
 „Consumă“ — Ea n'avea dreptul a striga: — „Eü mě consum“
 Ființe necunoscute căror trebuie să zâmbească
 Trântori târâți de păcate, tineri uscați ca o iască,
 De a desfrânării sete, betrâni, până și bötträni,
 Pe-al său trup, pe sănătate, pe viață-i sunt stăpâni...
 Pentr-o sticlă care cere, sunt doi lei de dat, nu aur,
 Șiret fie-cine 'i zice: „Imi dai cheia — dau Feslaur“
 Ea râdea și râdea încă mai mult de cât se cădea,
 Era râsul care ascunde lacrima... erea, erea...
 Colo 'ntipărit în minte chipul unui ténär care,
 O iubise și-l iubise... Ochiul lui frumos și mare,
 I se oglindea în suflet streajă cu adânc temei...
 Nu râdeți de ea sërmana mult cinstitelor femei,
 A vă mărta 'i o modă, un mijloc de a fi comode
 Și clădirea casei voastre mai slabă 'i c'a voastre mode,
 Multe-aveți comori de aur, bărbați buni. Ș'acești sërmani,
 Vă prind cu amantă 'n brațe; Jeny a mea n'are bani...
 Voi vă dați de un capriciu... Datoria? Ce vă pasă...
 Faceți un șantan mai nobil, unele a voastră casă...
 A iubi la voi înseamnă, a ști cum se 'nșeli mai mult,
 Și religia 'n disprețul vostru-o dați celui incult...
 Bisericile sunt goale, tribunalele sunt pline
 Nu disprețuiți pe Jeny, ascultați-mă pe mine
 Femeea cea mai murdară și chiar din bordel fiind
 Capătă virginătatea și ertarea ei iubind...

*

Inbea, însă banul, pofta aceasta nemăsurată
 Care ridică în slavă și coboară de o dată,

Banul, fără care gura, poate de foame striga,
 Banul, pentru care 'și vinde omul conștiința sa,
 Banul ce ne face oameni respectați iubiți de lume,
 Care ne deschide poarta raiului, ne dă un nume.
 Acești bani care 'i lipsese spre a fi unită cu el,
 Ea 'i dorea mulți cât să poate risipind banul acel
 Care ați i-i dădea unul, mâine altul... simțea mare
 Mulțumire resbunându-și pe vrășmașul ban ce 'n stare
 A fost să sfărâme atâtea legături... atât de sfânt
 Amor. — „Cântă“ 'i zice unul — Bine zici trebuie să cânt.
 Și cu veselia care ascundea așa tristețe,
 Cu furtuna aceasta 'n suflet, schimbând aci fețe, fețe,
 Cu niște gesturi stângace, cântecele ei erau
 Mai mult strigăt de durere. Sfârșise... „Dați-mi să beau“.

BCU Cluj / Central * University Library Cluj

Poeți cu cerești talente și nemuritoare daruri,
 Pictori sufletesci dulceața ce-ați gustat-o din amaruri
 Intr'a voastră viață pusă pe o temelie rea,
 Voi, ce cântați și când plângeți voi ce căutați într'o stea
 Tovarăși și martor vouă, guralivi pentru voi numa,
 Luați o cupă... Omenirea care stă d'asupra 'i spuma,
 Ear în fund găsiți uitarea, găsiți un moment acea
 Liniște care e soră cu moartea...

Jeny tot bea...

O căldură grea și acră fumul de la vin înaltă,
 P'un adorator îl strânge gheata și o și descalfă,
 Altul capul își rezeamă pe sânul său alb și gol,
 Și să tot juca în mână și pe masă cu un pol...
 Dascălii, 'i spuneau cum capul și-l sparg cu copiii 'n școlă,
 Doctorii, că cum ar face să 'i scape de amor... o bolă...
 Inginerii 'i dădeau planuri de-a clădi în ea un răi,
 Pescarii 'i vorbea de pește, veterinarii de... cai...
 Dânsa bea cu desperare, însă nu este dulceața
 Vinul care o mână, scie că ea își bea viața;
 Paharul se deșeartă, sughiță de răs și bea,
 Nimini de nenorocirea ei, de el nu îi vorbea.

Intre banî și 'ntre iubire, între aceste amândouă
 Nu putea ce să alcagă. „Nu pot să mă 'mpart în două..“
 Nu, ea nu putea departe fără banî... Banul acelu!
 Dar nu putea să trăească, earăși departe de el...
 Și ăst ban câștigat numai cu amaruri și rușine,
 O perdea și pentru dânsul, o perdea chiar pentru sine.
 O lăsa ca s'o arate toți cu degetul pe ea.
 Făcea să fugă de ziua, și 'n nopți numai viața sa
 Să se ascundă să-și arate sub o poleială nouă,
 Ban, iubire, nu, nu poate dânsa să se 'npartă în două.
 Și de-aceea beată-aproape grijele 'i odihnă n'ău,
 Ea ferbe, ea să tortură, ea plânge: „Dați-mi să beau“.

*

Ca prin pânză de paeajen ochii gândurilor sale,
 Urcă deal după deal iute, coboară vale cu vale,
 Și ajunge lângă locul cu flori de câmp presărat.
 Foc la care poposite... lumină tainică în sat...
 Luna, seceră de aur... stelele, bolta senină
 Mijlocul de-un braț strâns bine, doi ochi i-aruncă lumină,
 Câte-va șoapte o face să tresară apoi... apoi...
 Ce frumos le șed alături, aū fost făcuți amândoi
 Ca să semene... O față curată plină de viață.
 O stânsoare după alta... mâna-î caldă și se 'ngheață,
 Fiori dulci petrec prin trupu-î, glasul-î se aude abea,
 El s'apleacă... ea să teme... dar să ridică și ea...
 Buzele lor sunt aproape... să ating... o sărutare...

.
 Se deșteaptă însă din visu-î, țipă lovește, tresare,
 Sărutarea ce primise era un alt sărutat,
 Eraū buzele aceluî bătrân ciupit de vârsat.

*

Fără-a să uita în urmă fuge cuprinsă de groază,
 Afară mult din orașul în a dimineței rază,
 Picioru-î se 'ngroapă 'n earbă, ud de roua 'ntr'al său mers,
 Netez este ceru — albastru, lumina pe el s'a șters.

Fundul ăstuî peisagiu, șir de munți perduți în zare,
 Cu fruntea lor de tot albă coperită cu ninsoare,
 Staf de liliac ici colo, cu flori care îl aplec,
 Păseri din unul într'altul, cântând vesel vin și plec.
 Flori de câmp strânse 'n buchet colorate și mărunte,
 Un abur, un fum îmbracă fruntea, spinarea de munte,
 Lacul tremură mai colo, apa sa pân' la liman
 Ea fuge par'că gonită de-un îngrozitor dușman,
 Până când oprită 'n mersu-î de-o ridicătură dreaptă,
 Linia căi ferate — Ea ascultă — stă — așteaptă...
 O mașină de departe găfuind, spre valea-aceea,
 Vine cu putere, vine — urcă — atunci dealul și ea.
 Par'că era liniștită — Șinele în depărtare,
 Înaintea sa se perde... Să cletena pe picioare,
 Însă să suia cu mâna agățându-se de crăci,
 Fața d'acum să arată 'n liniștea eternei păci.
 Nu, ea voește să fugă, nu poate a se 'mpărți 'n două,
 Amor. Banî... Nu se 'npac dânsii și pe mâini udă de rouă,
 Jeny se urcă pe șine, fără — auș fără — a vedea,
 Nu putea ca să se 'npartă dânsa 'n două... Nu putea...
 Drept pe mijlocul ei trece roatele ei amândouă,
 Găfuind mașina fuge.
 Jeny, se 'npărțise 'n două...

Giurgiu 1891.

Sublocotenent D. Dimitrescu

Articole necesare pentru casă

	L.	B
<i>Alifia magca</i> pentru obiecte metalice cutia	—	25
<i>Balsam</i> pentru bătătură „Clavelin“, sticla	1	—
<i>Craione</i> pentru migrenă à lei 1 — și à	1	40
<i>Cristal-Palace-Kitt</i> pentru lipirea porțelanului	—	75
<i>Craione</i> pentru degerături	1	—
<i>Căneală de păr</i> „Nussextrakt“ blond, brun și negru à	4	—
<i>Cerneală</i> pentru marcat rufe	—	80
<i>Cerneală roșie de Carmina 1-a</i> pentru scris	—	80
<i>Eau de Quinquina</i> pentru păr, sticla	2	—
<i>Emplastru de om sărac</i> pentru reumatism	1	—
<i>Esență</i> contra moliilor	1	50
<i>Emplastru</i> „Touristenpflaster“ pentru bătătură	2	50
<i>Glycerina</i> parfumată à lei 1 și à	—	50
<i>Hârtie</i> esecelentă pentru stărpirea muștelor, 25 foi	1	25
<i>Hârtie</i> pentru moliă, à 30 bani și à	—	40
<i>Licórea</i> pentru lustruirea cămășilor	1	—
<i>Oleu</i> pentru ungerea mașinelor de cusut	—	50
<i>Pastile pectorale</i> pentru tuse, cutia	1	—
<i>Praf insecticid</i> pentru purici, etc., flaconul	—	50
<i>Praf</i> pentru căi, cutia	1	25
<i>Săpun</i> de gudron	1	—
„ <i>Syntheticon</i> “ oleiū lipuid pentru lipi t	—	75
<i>Tinctură</i> pentru stărpirea păduchilor de lemn	1	—
<i>Tord Boyaux</i> , otravă pentru șoareci	1	50

Toate aceste articole se găsesc la

FARMACIA LA OCHIUL LUI DUMNEZEU

BUCURESCI

(fost 126) 154, Calea Victoriei 154, (fost 126)

Farmacia este asortată cu toate specialitățile străine și indigene, cu articole de cauciuc, obiecte de pansament și cu un mare depou de parfumerie.

La comenđile din provincie, care vor fi exact esecutate, rog a se adăoga și 60 bani pentru embalăgiū și timbru.

V. Thüringer, (farmacist).

ANUNCIURI

W. Staadecker București, Str. Smârdan 8
Brăila, Bulevardului Cuza 114

Oferă pentru sezonul primăverii Depozitul său de
următoare mașine

LOCOMOBILE ȘI TREERĂTOARE
RUSTON PROCTOR & Co.

MAȘINE de SECERAT

ȘI

LEGAT SNOPI

SECERĂTOARE „DAISY”

DIN FABRICA

M A C C O R M I C K

Pluguri Universale **RUD. SACK**

Premiate la toate Exponițiunile din streinătate și
din țară

MORI pe postament de fer și lemn

... în fabrica **RUSTON și CLAYTON**

Pietre de móră franțuzesci

de la Société Générale Meuliere din

LA FERTÉ-SOUS-JOVARRE

Totdeauna 40—50 perechi în deposit